

[Hans Rasmussen.]

fragtskibe, som hidtil har været indeholdt i loven, udskilles og vil blive behandlet senere i en særlig lov. Jeg går ud fra, at begrundelsen herfor er den, hvilket den højtærede handelsminister måske ved denne lejlighed kunne bekræfte, at disse mindre fragtskibe skal holdes uden for den tidligere bebudede samordning af bestemmelserne i den lov, vi behandler i dag, og bestemmelserne i egnsudviklingsloven. I øvrigt er der heller ikke i forslag til lov om garantier eller lån til bygning af mindre fragtskibe tale om nogen tidsbegrænsning.

Ud fra det anførte vil det således være rimeligt, at vi, indtil den forestående revision af hele lovgivningen er gennemført, sørger for, at den hidtidige og positive virksomhed kan fortsætte. Det drejer sig i øvrigt om en lovgivning, som historisk går helt tilbage til 1926, og som med nogle få undtagelser i de senere år har fundet en meget bred tilslutning i det høje folketing. Det er mit ønske, at den mere realistiske politik, som oppositionen nu har bebudet som optakt til det begyndende arbejde i folketinget, kan finde sin bekræftelse ved, at dette mindre lovforslag, dette nyttige lovforslag, kan gennemføres hurtigt og i fuld enighed. Finder man det nødvendigt, at lovforslaget går i udvalg, er vi parate til at tage en drøftelse af det, men jeg mener, at da der ikke er flere midler til rådighed til de nødvendige lån, bør man for ikke at bringe de virksomheder, der ønsker at optage disse lån, i knibe, meget hurtigt gøre lovforslaget færdigt her i folketinget.

Foged: Venstre har gang på gang givet udtryk for, at når det drejede sig om statslån, var vi ikke slet så velvillige, som når det drejede sig om garantier, og det gælder også med hensyn til dette lovforslag. Vi ønsker i et udvalg at få oplysninger om, hvordan loven har fungeret indtil nu, og vi ønsker at få oplysninger om, hvilke erhverv der særlig har søgt sådanne lån, særligt har søgt sådanne garantier, og hvorfor de har søgt sådanne lån og garantier.

I ministerens skriftlige fremsættelse er det blevet oplyst, at industrivirksomhederne har fået store tilsagn om garantier, og modsætningsvis har håndværksvirksomhederne fået tilsagn om lån. Det er, som om man

det ene sted har fortiet lånene og det andet sted fortiet garantiene, og derfor beder jeg om, at man i et udvalg oplyser, hvorledes de faktiske forhold er.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen om, at under de nye markedsforhold vil der blive brug for store investeringer, og vi kan altså tiltræde, at der ydes garantier i det nødvendige omfang.

Hvad lån angår, finder vi, at de i størst mulig udstrækning bør finde sted igennem de normale kreditinstitutter.

Når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, så vidt jeg hørte, brugte det udtryk, at der var liberale talemåder, der ikke gav krummer i huset, vil jeg gerne heroverfor sige, at de liberale talemåder sådan set var adresseret til regeringen. Hvis regeringen fremmede den private opsparing, ville der være krummer i huset, men det er det, regeringen ikke i tilstrækkeligt omfang har gjort. Oppositionen har gang på gang påpeget den ene opsparingsordning efter den anden, hvorved den almindelige borger fik lejlighed til at spare op på rimelige vilkår, således at der ville komme de fornødne penge ind i vore pengeinstitutter, og derved ville der blive penge til udlån til virksomhederne. Jeg vil i den anledning opfordre regeringen til i dette folketingsår at tage spørgsmålet om den private opsparing op til ny drøftelse, for at vi på den måde — lad mig bruge det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtryk igen — kan få krummer i huset. I så fald vil statslånene kunne undværes, og skulle der alligevel være brug for garantier for de yderste penge, ville vi være velvilligt stemt over for en sådan lovgivning.

Når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen omtalte egnsudviklingsloven, vil jeg også sige et par ord om den. Under valgkampen blev egnsudviklingslovens store velsignelsesrige virkninger gang på gang påpeget, og hvis jeg ikke husker forkert, blev der endda sagt, at man gennem denne lov havde skaffet arbejde til 2018 personer. 2018 personer i et land, der består af 1400 landkommuner plus alle vore købstæder og den store hovedstad, det er jo ikke et tal, der har nogen som helst relation til de udgifter, der har været i forbindelse med egnsudviklingsloven, rent bortset fra, at disse 2018 personer havde